

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutiones Morales

In Quibus Vniuers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1612

21 De modo procedendi per denuntiatione[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-14014

Secunda opinio, nimirum esse obligatum in conscientia officialem ad eam poenam soluendam.

Primo, quia reuera huiusmodi poena solet esse applicata ex legibus, vel fisco, vel alicui tertio, qui emit pecunias pecuniarias, ad quas solent delinquentes damnari, vel alicui pio loco. Sed tunc officialis contra officium suum, & iuramentum impedit, ne isti acquirant suum ius, quod habent in poenas. Ergo officialis sic impediendo agit contra iustitiam commutativam, & consequenter tenetur ad restitutionem.

Secundo, si iudex non condemnaret delinquentem ad poenam pecuniariam, quae est applicata alicui tertio, qui suis pecuniis eam emerat, reuera teneretur solvere eam poenam, quia ex omisso suo officio intulit damnum emptori.

Tertio, quia quicumque iniuste impedit alium, ne consequatur rem suam, vel ius, tenetur ad restitutionem: sed huiusmodi officialis contra officium suum impedit, ne fiscus, vel alius eam poenam consequatur, ad quam ius habebat, ergo officialis in conscientia tenetur ad restitutionem.

Sed contra hanc nostram sententiam sunt argumenta. Primum est: poena nunquam debetur, nisi post condemnationem iudicis, ergo si reus non est condemnatus, poena non debetur in conscientia, & consequenter officialis non tenetur eam solvere in conscientia. Respondetur in hoc casu poenam habere duas rationes, nimirum rationem poenae, & damni. Comparatione delinquentis habet rationem poenae; & ita reus nunquam in conscientia debet eam solvere ante condemnationem. Comparatione vero eius, cui est poena applicata, habet rationem damni: nam ei damnum infertur, quatenus officialis impedit eum, ne poenam, ad quam ius habet, allequatur.

Secundum argumentum est, quando duo sunt obligati ad restitutionem propter delictum, si principalis non obligatur ad restituendum, multo minus obligatur ille, qui est minus principalis. Sed in hoc casu concurrunt duae personae, delinquens, & officialis; & delinquens concurrens tanquam principalis: sed iste non obligatur ad soluendam poenam ante condemnationem iudicis, ergo multo minus obligatur officialis. Respondetur, falsum esse, officialem in hoc casu concurrere tanquam minus principalem, quia reuera concurrens per se principaliter, tanquam ex officio suo obligatus ad evitandum damnum eius, cui est illa poena applicata: & delinquens concurrens tanquam principalis etiam, sed ex alio tamen capite, nimirum ratione delicti, cui per legem est poena inflicta, & ita non est mirum, delinquentem non obligari ad soluendam poenam, nisi post sententiam iudicis, & tamen obligari officialem ad restituendum in conscientia, quia officialis obligatur ratione damni, quod infertur, impediendo contra officium suum, ne alius allequatur suum ius: sed delinquens solum est obligatus ad soluendam poenam post condemnationem delicti.

Est tertium argumentum: Officialis in non denuntiando, solum peccat contra iustitiam legalem, quia ex lege tenetur denuntiare: sed sola violatio iustitiae commutativae inducit obligationem restitutionis; ergo non tenetur officialis in conscientia ad soluendam poenam. Respondetur, falsum esse, in officiali solum esse violationem iustitiae legalis, quia etiam violat iustitiam commutativam. Nam cum eligitur ad officium, & ipse in electionem consentit, contractum celebrat in virtute, ex cuius vi tenetur ad soluendum damnum, quod patitur vel communitas, vel pars, cui per leges est illa poena applicata, & consequenter debita. Et proinde cum poena sic applicata vel fisco, vel alicui tertio privato, officialis impediendo, ne vel fiscus, vel ille tertius allequatur poenam delinquentis, facit contra officium suum, & consequenter contra contractum in assumptione sui officij, quod est violare iustitiam commutativam.

Dubium Quintum, An huiusmodi officiales peccent, & teneantur ad restitutionem, si se infidiosè occultent, vel liberius peccent contra leges ceteri, ut deinde ipsi ex infidiis

prodeuntes capiant eos? Respondetur huiusmodi officiales sic infidiosè agentes peccare, quia reuera sic infidiosè agendo, praebent occasionem ceteris liberius agendi contra leges: hoc autem intendere, quando leges obligant in conscientia, peccatum est. Item, praebent occasionem inferendi maius damnum Republicae. Hoc autem intelligimus in casu, quo ceteri facientes contra leges bona fide ignorant infidias, quibus se officiales occultant: quia reuera si ipsi etiam novissent, similes infidias fieri communiter solere ab huiusmodi officialibus; tunc non videntur mali peccare officiales, utendo huiusmodi infidiis; quia sunt omnibus notae, & sunt communes, & consequenter sibi imputent, qui eas ignorant.

Secundo dicimus, officiales huiusmodi infidiis utendo, non obligari ad aliquam restitutionem faciendam delinquentibus, si condemnati poenam poenam solventur: nam huiusmodi officiales ex vi sui officij non sunt constituti ad consulendum bono delinquentium, sed bono Republicae, & ita non sunt obligati ad restitutionem damni, si quod passim sint delinquentes: nam illud damnum patiuntur ratione delicti, quod sua sponte commiserunt: sic sentiunt Medina & Nanatus loco supra citato.

Dubium sextum, Virum pactum, vel iuramentum de non accusando sit validum? Respondetur ex Glossa communiter recepta in cap. Quomodo modum de iurac. arde: si pactum, vel iuramentum sit de non accusando delicto perpetrando, id est, quod imminet, ac pendet in futurum, non valet, quia est contra bonos mores, & bonum commune: immo, sic pacifens, vel iurans peccat mortaliter, nisi ex ignorantia exesetur. Si vero pactum sit de peccato iam perpetrato, quod nullo modo pendet in futurum, neque damnum ex ea timetur, tunc pactum validum est, quia tunc non datur occasio peccandi in futurum.

De modo procedendi per denuntiationem.

CAPUT XXI

DENUNTIATIO à Canonistis in capite Novit, de iudicis, communiter dividitur quadrifariam, et alia sit Evangelica, quae sit per Evangelia inducitur, iuxta illud Christi Domini, *Matth. 18.* *Si peccaverit in te frater tuus, &c.*

Secunda Canonica quae sit per Canones introducta, qua proceditur specialiter, vel generatim, ut remoueat quis ab officio, dignitate, beneficio. Item, ut Clerici, vel laici a criminibus arceantur. Item, qua denuntiat alius promouendi indiguitas, ne eligatur, ordinetur, instituat, confirmetur. Item, qua denuntiat aliquid impedimentum matrimonij, ne inter duos, videlicet, qui volunt coniungi, contrahatur matrimonium, vel ut iam contractum dissolvatur.

Tertia iudicialis, qua procedit iudex contra malefactores, ut crimina poena publica puniantur, vel qua procedit iudex, ut alicui privato competens satisfactio reddatur in eo, quod sua interest.

Quarta regularis, qua proceditur in regularibus ordinibus contra ipsos Religiosos iuxta eorum Constitutiones, & Regulas. Sed reuera huius divisionis membra coincidunt, nam Canonica, & Regularis potest esse iudicialis. Rectius igitur secundum Theologos denuntiatio bifariam dividitur, ut alia sit, qua crimen denuntiat Praelato tanquam patri, ad emendationem proximi delinquentis; & haec sit iuxta ordinem institutum à Christo Domino. *Matth. 18.* illis verbis: *Si peccaverit in te frater tuus, &c.* Alia vero iudicialis, qua crimen deferretur ad Praelatum tanquam iudicem, quae fieri aliquando solet ob publicam punitionem criminis, aliquando ut pars offensa competentem satisfactionem obtineat: aliquando, ut quis tanquam indignus officio, dignitate, vel beneficio privetur, vel ne quis indignus ordinetur, eligatur, instituat, confirmetur, vel ne duo Canonici impedimentum habentes matrimonij, coniugio copulentur, aut iam contracto trantur, ut de his omnibus casibus dicam *infra, dub. 3. & 4.* Et de hac denuntia-

denuntia-

denuntiatione iudiciali est nobis in presentia tractandum.

Dubium primum, in quo dicitur supra dicta denuntiationes distinguantur? Respondetur eas differre ex fine, & natura sua. Nam denuntiatione iudicialis fit, vel ob publicam punitionem criminis, vel ob competentem partis offensae satisfactionem, vel ad remouendum indignos, vel ad eos non admittendos, vel denique ad impediendum, ne aliquid fiat contra Canones, vel leges, ut ostendit infra dub. 3. & 4. At verò altera denuntiatione solum fit ob priuatam emendationem, & penitentiam proximi peccantis. Ex quo fit, ut proximus plenè emendatus, amplius per huiusmodi denuntiationem denuntians non debeat: secus tamen est de iudiciali denuntiatione. Item eo ipso quod est ordinata ad emendationem proximi, fieri debet, quo ad eius fieri poterit, cum minimo detrimento famae, vel honoris eius. Et ideo Christus Dominus constituit, ut primum omnium secretò corripatur, nec procedatur ulterius, si fecerit correptus ac monitus respicit: sin minus, ut coram vno, aut duobus testibus corripatur, ut pudefactus respicit, neque ulterius procedatur, quod si neque hoc procefferit, denuntietur Praelato: quia Praelatus, ut patet, plura, & efficaciora remedia adhibere solet, & potest, ad priuatam emendationem fratris, secus verò est de iudiciali, quia in hac non proceditur, ut diximus ad priuatam emendationem peccanti.

Dubium secundum, Quotuplex sit denuntiatione iudicialis? Respondetur, bifariam communiter diuidi, ita ut alia sit publica, alia priuata, siue specialis. Publica est, quae fit ob publicam punitionem delicti. Priuata quae fit, ut pars offensa priuatim habeat competentem suam, vel suorum iniuriae satisfactionem. Ego tamen dicere, publicam esse, quae fit, vel ob publicam punitionem criminis, sicut etiam fit accusatio, vel saltem ob publicam utilitatem, ut est ea, quae fit, vel ad remouendos indignos ab officio, dignitate, vel beneficio, vel ne admittantur indigni ad officia, vel ordines, vel ad matrimonia. Priuatam verò esse, quae fit, ut quisque priuatim habeat sui damni, vel iniuriae satisfactionem.

Dubium tertium, An denuntiatione iudicialis sit remedium ordinarium, an verò extraordinarium? Sunt, qui dicant, esse remedium ordinarium, quia in cap. 2. Qualiter, & quando, de accusationibus, dicitur, iudicem procedere, vel per accusationem, vel per denuntiationem, vel per inquisitionem; sed Iul. Clarus lib. 5. receptarum sententiarum q. 7. nu. 1. ait esse remedium extraordinarium, quia in iure regulariter procedi non potest sine accusatore: at verò sicut in certis casibus in iure permittitur proceditur per inquisitionem; & ideo inquisitio est remedium extraordinarium; sic etiam non nisi in certis casibus iure permittitur proceditur per denuntiationem. Et ita denuntiatione erit remedium extraordinarium. Dicendum est, si loquamur secundum ius commune civile. Denuntiatione est remedium extraordinarium, quia per eam non proceditur, nisi in certis casibus iure permittitur. Si tamen loquamur secundum consuetudinem, aut secundum ius Canonicum, denuntiatione est remedium ordinarium, sicut accusatio: quia ex consuetudine, saecularis etiam sicut constituit quosdam aduocatos, vel syndicos fiscales, ut quaeunque crimina denuntient, & ad eorum denuntiationem iudices procedunt ex officio suo per inquisitionem, recipiendo testes, & informationes, & suum ius Canonicum in c. 2. qualiter, & quando, de accusationibus. Praelatus tam ordinariè procedere potest per denuntiationem, quam per accusationem.

Dubium quartum, in quibus casibus in foro saeculari possit iudex procedere per denuntiationem iudicalem? Respondetur, si loquamur, de iudiciali denuntiatione publica, tunc secundum ius civile commune procedit iudex ad denuntiationem suorum officialium publicorum, & deputatorum ad denuntiandum, l. Ea quidem. C. de accusationibus. secundum verò consuetudinem potest procedere ad denuntiationem propositam à quocunque alio priuato, ut ait Iul. Clarus loco citato: si verò loquamur de priuata, vel speciali denuntiatione iudiciali, quae competit parti laeae, vel offensa, pro eo, quod sua interest, tunc secundum ius civile potest pro-

cedere iudex, quando is, qui prosequitur, quod sua interest, non potest agere, vel accusare, & reputa, quia est seruus, & coqueritur de domino, vel filius de patre, vel subiectus potestati alterius, de eo, cui est subditus, l. c. s. Quod autem, ff. de officio praefecti Urbis. Abbas in c. nouit de iudic. & communiter doctores: sic etiam in rusticis oppressis, l. Nec quidquam, ff. de officio proconsulis. §. de plano. Item in his, quae spectant ad forum venale, ut iusto pretio vendantur, l. i. §. Cura carnis, ff. De officio Praefecti.

Dubium quintum, in quibus casibus in foro Ecclesiastico possit iudex procedere per denuntiationem iudicalem? Resp. Primum, quando est clericus, qui denuntiat, ut puta quando Clerici, vel Regulares conueniunt de iniuriis oppressionibus suorum Praelatorum. Secundum, quando laicus est, qui denuntiat; crimen tamen eius est ex sua natura Ecclesiasticum, ut est haeresis, simonia. Tertio, similiter in laicis, quando ob defectum iudicis saecularis crimen in foro saeculari non auditur, ut puta, vel quia iudex saecularis negligit, vel quia vacat potestas, & iurisdicção saecularis, vel quia iudex saecularis est tyrannus, vel quia in iudicio saeculari secundum leges civiles in certis causis, & casibus non datur actio, vel non datur repetitio, ut reuera sunt aliqui casus, ut quando est quis obligatus obligatione naturali tantum, non civili, vel nudo tantum pacto, vel simplici iuramento. Quarto, similiter in laicis ratione pacis violatae, vel iuramenti non seruati. Quinto, etiam in laicis, quando est miserabilis persona, quae denuntiatione proponit. Sexto, etiam in laicis, quando aliquis clam est damno affectus, & auctor damni illati est occultus, tunc vsus est Ecclesiae, ut Episcopi excommunicationes ferant contra huiusmodi damni occultum auctorem, nisi restituerit intra certum tempus; imò etiam contra scientes, nisi reuelauerint, cap. Si sacerdos, de officio ordinarij. Sic etiam solent Episcopi excommunicationes ferre contra eos, qui per vim, vel iniuriam & occultè detinent alienum; quia in his duobus casibus, cum auctor criminis sit occultus, & crimen sit manifestum, non potest ad petitionem partis procedere iudex saecularis, quia pars laeae, & offensa nihil potest probare in iudicio saeculari. At verò iudex Ecclesiasticus iure procedit, quia per censuras potest iubere, ut quisque restituat, quod contra iustitiam usurpauit, vel detinet: nam ad Ecclesiam pertinet praecipere, ut quisque sui peccati penitentiam agat; sed penitentia peccatorum agi non potest, nisi fiat restitutio alieni. Septimo, etiam in laicis, quando causa est spiritualis, siue Ecclesiastica, siue spiritualibus annexa; ut quando agitur de matrimonio impediendo, vel dissolueno ob impedimentum aliquod canonicum, cap. Ad dissolueno, de desponsatione impuberum, c. tua nos, de cognat. spiritual. Et c. cum inhibito, de clandestinis desponsa. Et 22. quest. 5. c. hoc videtur.

Dubium quintum, An semper praecedere debeat monitio priuata facta, ante denuntiationem? Ratio dubitandi est, quia in cap. 2. Qualiter, & quando, de accusationibus, aperte dicitur, per accusationem non procedi sine accusatore; per denuntiationem sine priuata monitione, per inquisitionem sine infamia? Respondetur distinguendo, si denuntiatione iudicialis est in foro saeculari, tunc siue sit generalis, siue specialis, & priuata, non debet praecedere vlla admonitio. Speculator in Tit. de denuntiatione. §. 7. Bartolus in l. Dimissus, de custodia reorum, Et in extraneis, ad reprimendum, in vers. de denuntiatione, Angelus in tract. de maleficijs, vers. Nec non ad denuntiandum, Salicetus in l. Ea quidem. C. de accusationibus, Abbas in c. Nouit, de iudic. nu. 48. Angelus in verbo denuntiatione, num. 6. Si verò loquamur de denuntiatione iudiciali, quae fit in foro Ecclesiastico, quam legistae, & canonistae appellant denuntiationem canonicam, hoc est, per canones inductam, siue concessam: tunc si generalis sit, non est necesse, ut praecedat admonitio. Glossa in cap. Ad dissolueno, de desponsatione impuberum, Angelus verbo denuntiatione, num. 3. Si verò sit specialis, tunc requiritur monitio praecedens, quae secundum Doctores communiter, Hostiensium, Innoc. Andream

& alios, in cap. Nouit, de iudicij, debet esse etna; sed secundum Abbatem in cap. Nouit citato, sufficit, vt sit bina, & hoc est verius: quia secundum ordinem à Christo Domino constitutum. *Matth. 18.* in illis verbis; (si peccauerit in te frater tuus,) ex quo loco canones denuntiatione Canoniam induxerunt, non requiritur, vt crimen denunciatur Ecclesie, id est, Prælato, vt frater peccans ter moneatur, sed his, nimirum semel priuatum, & secreto, inter te, & ipsam solum, secundo coram vno, vel duobus testibus;

Dubium sextum, Quis possit denunciare per denuntiationem iudicalem; Bart. vt citat Iul. Clarus responder non posse denunciare, nisi eos qui possunt accusare, sed teste Iul. Claro, hæc regula Bartoli communiter reiectur, nam ij, quos ad denunciandum sicut deputat, vt plurimum sunt personæ viles, & cuiuscunque sortis, qui secundum ius civile accusare alioqui non possunt. Dicendum igitur est, Si loquamur de denuntiatione quæ fit in foro seculari, satis est, si fiat per aduocatos, & syndicos fiscales ad id deputatos, etiam si secundum ius civile alioqui accusare non possent. Item etiam admittitur denuntiatio facta à quocunque alio priuato, etiam si talis sit, vt secundum leges accusare non possit: quia ad hanc denuntiationem à quocunque priuato potest, ex consuetudine procedit, deinde index ex suo officio per inquisitionem contra reos. Si autem denuntiatio fit facta per partem læsam siue offensam, petentem, quod sua interest, admittitur, etiam si facta per seruum, vel per filium, vel subditum. Si verò loquamur de denuntiatione quæ fit in foro Ecclesiastico, etiam admittitur à quocunque fiat, & à quocunque priuato potest.

Dubium septimum, Quæ delicta possint denunciari? Respondetur si loquamur de denuntiatione iudicali, quæ fit in foro seculari per syndicos fiscales, tunc secundum ius civile, non est denuntiatio, nisi de delictis notoriis, *l. Ea quidem. C. De accusationibus*, sed ex consuetudine huiusmodi publici officiales possunt, & debent denunciare quæcunque delicta, quæ possunt in iudicio exteriori probari, quamuis notoria non sint: immò solent puniri priuatione officij, si non denuntient. Item si denuntiatio fiat in foro seculari per quemcunque alium priuatum, possunt ex consuetudine denunciari quæcunque crimina, quæ in eo iudicio exteriori probari queunt. Si verò denuntiatio fiat in foro Ecclesiastico, aliquando fit etiam per procuratores, & syndicos fiscales, & isti possunt denunciare quæcunque crimina, quæ in eo foro probari queunt. Aliquando verò fit per alias personas priuatas, veluti quando sunt denuntiationes generales, & tunc etiam ea omnia delicta, quæ possunt in eo foro probari, denunciari queunt.

Dubium octauum, An in denuntiatione sit seruanda solennitas iuris, quæ seruanda debet in accusatione? Respondetur Iul. Clarus loco citato q. 7. nu. 12. ex communi sententia denunciatores non obligari ad se subscribendam ad pronam rationis subeandam, sed tantummodo deferre in scriptis suam denuntiationem; aut ipsi met narant eam notario, qui ipsis dictantibus redigit illam in scripta. At verò alie solennitates solent seruari, nimirum expressio criminis, & malefactoris, & loci, & temporis, quo perpetratum est crimen.

Dubium nonum, Quomodo denunciatio, quæ dicitur Evangelica, nimirum ea, quæ delictum deferretur ad Prælatum, vt patrem, ob priuatum peccatoris penitentiam, & emendationem; & de qua loquitur Christus Dominus, *Matth. 18.* illis verbis: (Si peccauerit in te frater tuus, &c.) transeat in denuntiationem iudicalem? Respondetur, Certum est nunquam transire in iudicalem, quæ fit in foro seculari, quoniam per illa verba Christi Domini; Dic Ecclesie, certum est, apud omnes intelligi Prælatum Ecclesie, non iudicem secularem. Vnde Evangelica denuntiatio non potest transire in iudicalem, quæ fiat coram iudice seculari, & ita denuntiationes, quæ fiunt coram iudice seculari, vt supra diximus, nullam precedentem monitionem, aut denuntiationem Evangelicam requirunt. Tota difficultas est, an possit transire in iudicalem, quæ fit in foro Ecclesiastico coram Prælato Ecclesie, & quomodo possit transire.

Antonius de Butrio, vt cum citat Abbas in ca. Nouit, de iudicij, sentit, Evangelicam depiicationem nunquam transire in iudicalem. Ait. n. fratrem peccantem prius esse secreto corripiendum; q. si resiquerit, non esse vitra procedendum: si minus, esse corripiendum coram vno, aut duobus testibus, qui similiter delictum nouerint; q. si cortexerit, non esse deferendum ad Prælatum; si minus denuntiandum esse Prælato: non, inquit, vt puniat, nec vt contra ipsum in iudicio procedat, sed vt tanquam pater, fratrem possit facilius, & commodius corrigere, habet enim Prælatum in proprio plura, & efficaciora remedia ad corrigendum peccantem, quam quicunque alius priuatus; & ideo potest efficacius fratrem exhortari ad penitentiam, & efficacius pro eo orare, & curare, & alij ipso facio, sententiam excommunicationem generaliter ferre; nimirum vt quæcunque in hoc, vel illo peccato mortali extiterit, Sacramento Eucharistie ablineat, & à factis, alioqui ipso facio, sententiam excommunicationis incurrat. Hæc Antonius ille ex Abbate. At verò communis est sententia, Evangelicam denuntiationem posse transire in iudicalem: ita vt Prælatum Ecclesie possit contra denuntiatum procedere in iudicio, eum excommunicando specialiter, & puniendo priuatione officij, & beneficij. Sic Innoc. Hostiensis, Andreas, Abbas in cap. Nouit, de iudicij. Transit autem Evangelica denuntiatio in iudicalem hoc modo. Prius enim frater peccans corripitur secreto, vt respiciat quo respiciente, non vitra proceditur: si verò non resipuerit, corripitur secundo coram vno, vel duobus testibus, qui delictum nouerint; quod si se emendauerit, non deferretur ad Prælatum; si minus, denuntiatur Prælato, qui prius tanquam pater, secreto monet, & curat, vt frater emendetur; quo emendato, non vitra procedit; si minus, fit transitus ad iudicalem denuntiationem: nam tunc crimen denunciatur Prælato tanquam iudici, & Prælatum tanquam index incipit procedere per inquisitionem contra eum, excommunicando, nisi intra certum tempus à peccato desistat. Et quia excommunicatio dignus est priuatione officij, & beneficij, priuat eum officio, & beneficio, si in excommunicationem incidit: ex quo fit, vt denuntiatio Evangelica transeat in iudicalem, non quidem directo & primario, sed per consequentiam, vt dicitur ab Abbas loco citato. Quo verò ordine Evangelica denuntiatio fieri debeat, & à quibus personis, & de quibus delictis, non est huius loci, sed de his tractatum est supra in quarto præcepto decalogi.

De alijs modis quibus index potest in iudicio procedere.

CAPVT XXII.

PRÆTER tres predictos modos procedendi in iudicio, sunt etiam alij, inter quos vnus est, quo procedit index ob malefactorem deprehensum in flagranti delicto: tunc enim certum est apud omnes, posse iudicem inquirere contra eum, accipiendo testes, & informationes. Sed difficultas est.

Primo, an hæc sola deprehensio faciat plenam probationem; q. est querere, an sola si sufficiat, non solum ad examinandum, & interrogandum, & etiam torquendum, vt reus delictum confiteatur, sed etiam ad condemnandum reum. Respondetur non facere plenam probationem ad reum condemnandum, sed facere semiplenam probationem ad reum torquendum. Et hanc esse communem opinionem testatur Iul. Clar. *l. s. receptarij sententiarum in practica criminali q. 8. n. 2.*

Secunda difficultas est, an hæc sola deprehensio sufficiat ad executionem pœnæ statim faciendam? Respondetur, non sufficere, quia vt diximus, non est probatio, sed sufficere ad examinandum, & interrogandum deprehensum, vt si fateatur crimen, statim fiat contra eum executio pœnæ; si verò neget statim ducatur ad torturam absq. alio processu. Hæc Iul. Clarus loco citato.

Tertia difficultas est, an in aliquibus casibus hæc sola deprehensio sufficiat ad executionem pœnæ? Respondet

Iulius